

i Skoven, hvor der netop stod en gammel Skovfogedbolig ledig.

Efter Bordet viste han sine Gæster lidt om i Parken, hvorpaa han overlod dem til Inspektøren, der førte dem over til deres nye Hjem.

Den forhenværende Godsforvalterbolig var en lang, lav Længe, hvis ene Ende endnu husede Resterne af det forulykkede Alderdomsasyll. Til Stedet hørte en stor Frugthave, der i disse Majdage var et Blomstertelt, hvori det summede med Insekter. En Stente førte direkte ind i Skoven — eller »Skovene«, som Folk paa Egnen endnu sagde, fordi der oprindelig havde været tre, som i Tidens Løb var sammen voksede. To nøgne Kløfter med springende Bække havde dengang adskilt dem.

Den vestligste og højeste af disse Skovbølger kaldtes Storskoven, og deroppe under Brynet kiggede en rødkalket Bindingsværksgavl frem. Det var det Skovfogedsted, som Torben havde udset sig til midlertidig Bolig.

Flyttevognen med deres Indbo kom samme Aften, og de følgende Dage, mens Meta og hendes Mand var optaget af at ordne det nye Hjem, saae Dihmer kun af og til den sidste paa et hastigt Besøg.

En Dag tog Doktoren ind til Randers for at gøre Indkøb af Forbindstoffer og lignende Ting, og her blev han i Apotekerens Kontor forestillet for en ældre Herre, som kom tilstede under Besøget, hvad aaben-